

Μάρτιν Σουλτς

Μέτρα για την ανάπτυξη, τώρα

«Μιλάμε πολύ για την Ελλάδα, αλλά όχι με τους Έλληνες», λέει στα «ΝΕΑ» ο πρόεδρος του Ευρωπαϊκού Συμβουλίου

ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΗ ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΙΑ ΠΕΛΩΝΗ

Συγκεκριμένα μέτρα για την ανάπτυξη υπέρ της Ελλάδας και των άλλων νέων, τα οποία έχουν αποφασιστεί και θα ανακοινωθούν στη Σύνοδο Κορυφής της ΕΕ την επόμενη εβδομάδα, προαναγγέλλει μέσα από τη συνέντευξή του στα «ΝΕΑ» ο Μάρτιν Σουλτς, υπογραμμίζοντας ότι η Ελλάδα πρέπει σε κάθε περίπτωση να τηρήσει το Μνημόνιο. Ο πρόεδρος του Ευρωπαϊκού Συμβουλίου αφήνει αιχμές για ελληνικά κόμματα με αντιφατικές θέσεις, «καθώς λένε ταυτόχρονα ότι θέλουν να τελειώσουν με το Μνημόνιο αλλά να μείνει η χώρα στο ευρώ», και τονίζει ότι πρέπει πάση θυσία να δοθεί ελπίδα στους Έλληνες.

Ο Μάρτιν Σουλτς παραδέχεται ότι και το μήνυμα των εκλογών της 6ης Μαΐου είναι αντιφατικό. Γι' αυτό ήρθε χθες στην Αθήνα, «για να καταλάβω»,

όπως λέει στα «ΝΕΑ». «Θέλω να ακούσω τους ανθρώπους και να συζητήσουμε πώς μπορούμε να βελτιώσουμε την κατάσταση, τι μέτρα μπορούμε να πάρουμε άμεσα και τι μπορώ να περάσω στο Ευρωπαϊκό Συμβούλιο της επόμενης εβδομάδας», σημειώνει.

Δεν είναι τυχαίο ότι, όπως αποκαλύπτει στα «ΝΕΑ» ο πρόεδρος του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου, πριν έρθει στην Ελλάδα είχε επικοινωνία με τη γερμανίδα Καγκελάρια Άνγκελα Μέρκελ και τον γερμανό υπουργό Οικονομικών Βόλφγκανγκ Σόιμπλε, καθώς και με τον πρόεδρο του Eurogroup Ζαν-Κλοντ Γιούνκερ. Το πρόβλημα της Ευρώπης με την Ελλάδα, σημειώνει, «είναι ότι η Ευρώπη δεν έχει πρόσωπο». «Η τρόικα έχει ένα ανώνυμο πρόσωπο, κανένας δεν ξέρει ποιοι είναι αυτοί που κρύβονται από πίσω και αυτό πρέπει να το αλλάξουμε, ώστε να υπάρχει αμοιβαία εμπιστοσύνη. Μιλάμε συνέχεια για

την Ελλάδα, αλλά όχι με τους Έλληνες», υπογραμμίζει.

Ο Σουλτς είναι πολύ προσεκτικός λόγω του θεσμικού του ρόλου να μην εκφράσει άποψη για τα πολιτικά κόμματα στην Ελλάδα για να μη θεωρηθεί η οποία επισήμανσή του παρέμβαση στα εσωτερικά πολιτικά πράγματα.

Ωστόσο, εμπέσωσας πλιν σαφώς αφήνει αιχμές για τον ΣΥΡΙΖΑ και το ευρύτερο αντιμνημονιακό μέτωπο. «Ένα πράγμα είναι σαφές. Υπάρχει μια συμφωνία και οι δύο πλευρές πρέπει να την τιμήσουν. Βλέπω ότι κάποια κόμματα λένε ότι η συμφωνία δεν τα δεσμεύει. Το Μνημόνιο πρέπει να τηρηθεί, είναι η μόνη βάση για τη χρηματοδότηση της Ελλάδας. Τα κόμματα που λένε

το αντίθετο έχουν αντιφατική θέση», προειδοποιεί.

Παραδέχεται, ωστόσο, ότι η συζήτηση για την ανάπτυξη στην Ευρώπη έρχεται με μεγάλη καθυστέρηση. Αλλά επιμένει ότι προϋπόθεση για όλα είναι η εφαρμογή του Μνημονίου:

Αιχμές του γερμανού ευρωσοσιαλιστή για ελληνικά κόμματα με αντιφατικές θέσεις, «καθώς λένε ταυτόχρονα ότι θέλουν να τελειώσουν με το Μνημόνιο αλλά να μείνει η χώρα στο ευρώ»

«Δεν χρειάζεται να είσαι καθηγητής Οικονομικών για να καταλάβεις ότι με τη συνταγή της λιτότητας δεν είναι δυνατές η ανάπτυξη και η ενίσχυση της απασχόλησης. Αλλά η δημοσιονομική πειθαρχία είναι απαραίτητη». Η κατάσταση στην Ελλάδα δεν θα αλλάξει από τη μια μέρα στην άλλη, συνεχίζει: «Καταλαβαίνουμε ότι η

κατάσταση είναι πολύ δύσκολη, αλλά το Μνημόνιο που έχει υπογραφεί με τους Ευρωπαίους είναι μια πολύ σημαντική συνεισφορά».

Και οι άνθρωποι που νιώθουν απογοήτευση από το Μνημόνιο και δεν βλέπουν να υπάρχει αύριο; «Καταλαβαίνω ότι ο κόσμος είναι πιεσμένος. Το ερώτημα, όμως, είναι τι μπορούμε να κάνουμε για να βοηθήσουμε την ανάπτυξη. Πολλά χρησιμοποιήσιμα κονδύλια μπορούν να χρησιμοποιηθούν στην Ελλάδα με συγκεκριμένο τρόπο. Με χρήματα από το Ταμείο Συνοχής μπορούμε άμεσα να επενδύσουμε για να μειωθεί η ανεργία των νέων», απαντά. Για του λόγου το αληθές, λέει ότι την επόμενη εβδομάδα στη Σύνοδο Κορυφής της ΕΕ με ατζέντα την ανάπτυξη «θα αναληφθούν συγκεκριμένες πρωτοβουλίες και προτάσεις του Συμβουλίου στην ελληνική κυβέρνηση για αναπτυξιακά μέτρα».

Θερμό ήταν το κλίμα στη συνάντηση του προέδρου του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου Μάρτιν Σουλτς με τον Βαγγέλη Βενιζέλο χθες στη Βουλή, παρουσία της αντιπροέδρου του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου Άννυς Ποδημάτα και της ευρωβουλευτού του ΠΑΣΟΚ Σουλβάνας Ράπη. Ο Μάρτιν Σουλτς, γνώστης της ελληνικής κατάστασης και

φίλος της Ελλάδας, μίλησε χθες το απόγευμα στο Μέγαρο Μουσικής τονίζοντας ότι ήρθε στην Αθήνα για να εκπέμψει μήνυμα ελπίδας. Νωρίτερα, στη συνάντησή του με τον Κάρολο Παπούλια στο Προεδρικό Μέγαρο, υπογράμμισε ότι η Ευρώπη πρέπει να έχει πρόσωπο και να διαλέγεται πιο σωστά με τους Έλληνες. Ο ευρωπαίος αξιωματούχος –

που προέρχεται από τις τάξεις του Γερμανικού Σοσιαλδημοκρατικού Κόμματος SPD – συναντήθηκε ακόμη με τον Αντώνη Σαμαρά, τον Φώτη Κουβέλη και τον Αλέξη Τσίπρα. Ο τελευταίος, πάντως, δήλωσε στον γερμανό πολιτικό ότι η Ελλάδα πρέπει να παραμείνει στην Ευρώπη «με υποχρεώσεις, αλλά και με δικαιώματα»

«Οι νέοι άνθρωποι πρέπει να έχουν δουλειές»

«ΠΡΕΠΕΙ να αλλάξουμε την αίσθηση ότι η Ελλάδα είναι χαμένη, ότι δεν υπάρχει ελπίδα. Αντί να μιλάμε για την έξοδο της Ελλάδας από την ευρωζώνη, πρέπει να επικεντρωθούμε στο να παραμείνει στο ευρώ και στο να ενθαρρύνουμε τις επενδύσεις στη χώρα», είναι το μήνυμα που στέλνει ο ευρωπαίος αξιωματούχος. Και προσθέτει: «Οι άνθρωποι πρέπει

να κάνουν υπομονή. Ας μη συζητάμε πλέον για τις ευθύνες. Χρειαζόμαστε ελπίδα. Η έλλειψη ελπίδας δημιουργεί ύφεση και μετά όλα λειτουργούν σαν αυτοεκπληρούμενη προφητεία. Οι νέοι άνθρωποι στην Ελλάδα πρέπει να έχουν δουλειές. Ας αφήσουμε το παιχνίδι των ευθυνών και ας εστιάσουμε στην οικονομική δραστηριότητα της χώρας».

“

Πρέπει να αλλάξουμε την αίσθηση ότι η Ελλάδα είναι χαμένη (...) αλλά (...) υπάρχει μια συμφωνία και πρέπει να την τιμήσουν και οι δύο πλευρές

ΠΟΙΟΣ ΕΙΝΑΙ

Ο ΜΑΡΤΙΝ ΣΟΥΛΤΣ γεννήθηκε το 1955 στη Γερμανία και εντάχθηκε στο Σοσιαλδημοκρατικό Κόμμα σε ηλικία 19 ετών. Εκλέγεται στο Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο από το 1994. Το 2004 εξελέγη πρόεδρος της ομάδας των Σοσιαλιστών και τον περασμένο Ιανουάριο εξελέγη πρόεδρος του Ευρωπαϊκού Συμβουλίου. Από το 2009 είναι εκπρόσωπος του γερμανικού Σοσιαλδημοκρατικού Κόμματος για τα Ευρωπαϊκά Θέματα. Τότε έγινε ευρύτερα γνωστός επειδή είχε προτείνει στη σοσιαλιστική ομάδα να μην εγκρίνει δεύτερη θητεία του Ζοζέ Μανουέλ Μπαρόζο, προτείνοντας αντ' αυτού τον Γκι Φέρχοφσταντ, σημερινό επικεφαλής της Ομάδας των Φιλελευθέρων. Τελικά συμβιβάστηκε με αντάλλαγμα παραχωρήσεις για τους Σοσιαλιστές και η σοσιαλιστική ομάδα απείχε από τη διαδικασία παροχής ψήφου εμπιστοσύνης στον Μπαρόζο.

ΕΛΛΗΝΙΚΕΣ ΕΚΛΟΓΕΣ 2012

Η ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ ΜΕΤΡΗΣΗ

Τα ΣΥΡΙΖΑ τα λόγια τα μεγάλα

Το οικονομικό του πρόγραμμα τα δίνει όλα

ΡΕΠΟΡΤΑΖ ΕΙΡΗΝΗ ΧΡΥΣΟΛΩΡΑ
ΓΙΩΡΓΟΣ ΛΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

Κατά την ελληνική πολιτική παράδοση το προεκλογικό πρόγραμμα για ένα κόμμα δεν ήταν τίποτε περισσότερο από ένα πακέτο υποσχέσεων για παροχές και διευκολύνσεις προς τους ψηφοφόρους. Το ΠΑΣΟΚ και η ΝΔ, ως κόμματα εξουσίας, προσπαθούσαν να το κάνουν όσο πιο ελκυστικό μπορούσαν, βάζοντας

Στις εξαγγελίες των στελεχών περιλαμβάνεται και η «αξιοποίηση» των τραπεζικών καταθέσεων

στην τούρτα λαμπιέρα κερασάκια. Η Αριστερά περιοριζόταν σε οράματα, μαξιμαλισμούς και στόχους που δεν επρόκειτο να κληθεί να υλοποιήσει. Στις τελευταίες εκλογές το ΠΑΣΟΚ και η ΝΔ άφησαν το σακούλι του Αϊ-Βασίλη. Αλλά το πήρε ο ΣΥΡΙΖΑ, προφανώς γιατί αισθάνεται κόμμα εξουσίας. Στο πρόγραμμα που έχει αναρτήσει στην ιστοσελίδα του και στις δηλώσεις των στελεχών του η παροχολογία έχει τον πρώτο λόγο.

Αφενός υπόσχεται την καταγγελία του Μνημονίου και της δανειακής σύμβασης σε συνδυασμό και μορατόριουμ στην εξόφληση του χρέους και αφετέρου βεβαιώνει ότι θα αποκατασταθούν οι συντάξεις και οι μισθοί που περικοπθηκαν, θα ακυρωθούν οι απολύσεις, θα ενισχυθούν οι παροχές, θα αυξηθούν οι δημόσιοι υπάλληλοι και πλήθος υπηρεσιών του κράτους θα είναι εντελώς δωρεάν.

Το πρόγραμμα δεν φοβάται ούτε καν την απώλεια εσόδων που θα προκαλούσε η εφαρμογή μέτρων όπως το πάγωμα των τιμολογίων των ΔΕΚΟ και «η αύξηση αφορολόγητου ορίου, εκπτώσεις από το εισόδημα και μειώσεις φόρου».

Λεφτά υπάρχουν για όλα αυτά; Και υπάρχουν και θα βρεθούν, αν και σε τελευταία ανάλυση το χρήμα δεν είναι το παν στη ζωή κατά τη λογική του Μανώλη Γλέζου, εξού και δεν έχει σημασία αν είσαι εντός και εκτός ευρώ.

Σε γενικές γραμμές η ευημερία που υπόσχεται ο ΣΥΡΙΖΑ θα προ-

έλθει κυρίως από την «αναδιανομή του πλούτου», όπως προκύπτει από όσα είπε στις προεκλογικές ομιλίες του ο Αλέξης Τσίπρας. Αλλά όχι μόνο.

ΣΥΓΧΥΣΗ. Επίσης «υπάρχουν μεγάλα “κρυφά” κέρδη στις επιχειρήσεις και στη ναυτιλία και τα οποία θα πρέπει να φορολογηθούν» όπως προανήγγειλε ο υπεύθυνος οικονομικής πολιτικής Γιάννης Μηλίδης. Φυσικά, χρήμα είναι και οι καταθέσεις των πολιτών οι οποίες θα «αξιοποιηθούν». Είτε για επενδύσεις, όπως θα προτιμούσε ο Δημήτρης Στρατούλης, είτε για ενίσχυση του κρατικού προϋπολογισμού, όπως δεν απέκλεισε ο Ευκλ. Τσακαλώτος, είτε για κοινωνική αλληλεγγύη κατά την αθώα εκδοχή του Μανώλη Γλέζου.

Δεν διευκρινίζεται πάντως αν αυτά τα λεφτά φτάνουν για επανέλθουν στην πλήρη ιδιοκτησία του Δημοσίου οι επιχειρήσεις ΔΕΗ, ΟΤΕ, ΟΣΕ, ΕΛΤΑ, ΕΥΔΑΠ, η Ολυμπιακή, λιμάνια, αεροδρόμια, αυτοκινητόδρομοι, ναυπηγεία κ.λπ. Και να μην φτάσουν υπάρχει λύση: θα φορολογηθούν οι πλούσιοι!

“

Ο ΛΑΦΑΖΑΝΗΣ ΑΠΕΙΛΕΙ

Θα ακυρώσουμε το Μνημόνιο αλλά θα κρατήσουμε το PSI

Ο Παναγιώτης Λαφαζάνης δήλωσε χτες (Βήμα FM) ότι μόλις ο ΣΥΡΙΖΑ γίνει κυβέρνηση, θα ακυρώσει με νομοθετική παρέμβαση στη Βουλή τα δύο Μνημόνια και θα ζητήσει μερική διαγραφή χρέους και επαναδιαπραγμάτευση με τους δανειστές, αλλά όχι του PSI. «Αν τα αιτήματά μας δεν γίνουν δεκτά, θα προχωρήσουμε σε διακοπή αποπληρωμής τόκων και χρεολυσίων», πρόσθεσε.

ΟΙ ΥΠΟΣΧΕΣΕΙΣ

Λεφτά υπάρχουν για...

Αύξηση δαπανών

- Ουσιαστική αύξηση των διατιθέμενων πόρων για την υγεία και την πρόνοια
- Αύξηση του επιδόματος ανεργίας ώστε να ανέρχεται στο 75% του τεκμαρτού μισθού.
- Αύξηση του ύψους της ασφαλιστικής κάλυψης για ιατρικές επισκέψεις - εργαστηριακές και νοσοκομειακές εξετάσεις, νοσήλια και άλλες ιατρικές πράξεις.
- Αύξηση των πόρων για την αποτελεσματική λειτουργία των δημόσιων υπηρεσιών.
- Δραστική αύξηση της αποζημίωσης των στρατευμένων.
- Κανένας μισθός και καμιά σύνταξη δεν μπορεί να είναι κάτω από το όριο της φτώχειας.

Επιδόματα και παροχές

- Καταβολή του επιδόματος ανεργίας για 5 χρόνια, χωρίς περιορισμούς ως προς τον χρόνο απασχόλησης πριν από την απόλυση
- Παροχή επιδόματος θέρμανσης
- Παροχή έκτακτων βοηθημάτων σε περιόδους αύξησης της ακρίβειας, ιδιαίτερα για τους μακροχρόνια ανέργους, τους χαμηλοσυνταξιούχους και τους χαμηλόμισθους
- Παροχή ουσιαστικού διορθωτικού ποσού στους μισθωτούς και συνταξιούχους, οι οποίοι υφίστανται τη σκληρή πολιτική λιτότητας
- Χορήγηση κάρτας απεριόριστων διαδρομών για τα δημόσια μέσα μαζικής μεταφοράς στους ανέργους
- Δωρεάν διάθεση στα φτωκότερα στρώματα των βασικών αγαθών διαβίωσης
- Δωρεάν πρόσβαση στα δημόσια νοσοκομεία χωρίς επιβάρυνση, κατάργηση της συμμετοχής στα φάρμακα και σε εξετάσεις για χαμηλοσυνταξιούχους, ανέργους και φοιτητές και για πολλές ακόμη ομάδες

Προσλήψεις στο Δημόσιο

Στον τρίτο άξονα υπάρχουν οι διορισμοί που θα φτάσουν τις 100.000! Συγκεκριμένα: ■ Άμεση πλήρωση όλων των κενών οργανικών θέσεων των νοσοκομείων και των προνομιακών ιδρυμάτων της χώρας. ■ Κάλυψη όλων των κενών οργανικών θέσεων των γιατρών, των διαφόρων επαγγελματιών υγείας και των εργαζομένων των υπεργολάβων από εργαζομένους πλήρους και αποκλειστικής απασχόλησης. ■ Κάλυψη των πραγματικών αναγκών των δημόσιων υπηρεσιών σε προσωπικό. ■ Μείωση της θητείας και μέσω πρόσληψης πολιτικού προσωπικού για τις γραφειοκρατικές - υπηρεσιακές ανάγκες των στρατοπέδων.

35ωρο και ΑΕΙ χωρίς εξετάσεις

- Οριο συνταξιοδότησης τα 65 έτη για τους άνδρες και τα 60 για τις γυναίκες, με κύρια σύνταξη ίση με το 80% των συντάξεων αποδοχών του τελευταίου χρόνου ασφάλισης, ενώ η καλύτερη σύνταξη θα ισούται με 20 ημερομίσθια του ανειδίκευτου εργάτη
- Ελεύθερη πρόσβαση στην Τριτοβάθμια Εκπαίδευση
- Θέσπιση 35ωρης εβδομαδιαίας εργασίας (5ήμερο - 7ωρο), χωρίς ελαστικές διευθετήσεις και χωρίς μείωση των αποδοχών
- Νομιμοποίηση των μεταναστών και απόδοση σε αυτούς των θερμοθετημένων μισθολογικών, εργασιακών και ασφαλιστικών δικαιωμάτων
- Στα κτίρια του Δημοσίου, των τραπεζών και της Εκκλησίας θα εγκατασταθούν άστεγοι, στα σχολεία θα υπάρχει πρωινή και μεσημβρινή σίτιση και θα ρυθμιστούν τα χρέη των νοικοκυριών

Ο Τσίπρας χθες στα γραφεία του ΣΥΡΙΖΑ στη Βουλή ανοίγει τις αγκάλες του για να υποδεχθεί τον Μάρτιν Σουλτς

Μείωσι 700 εκατ.

Σύμφωνα με εξαγγελία του υπευθύνου οικονομικής πολιτικής του ΣΥΡΙΖΑ Γιάννη Μηλιδίου η έκτακτη εισφορά αλληλεγγύης θα αντικατασταθεί με φόρο 1% επί του τζίρου (και όχι απλώς των κερδών) των μεγάλων επιχειρήσεων. Το μέτρο που ισχύει αποδίδει 1,38 δισ. τον χρόνο, το μέτρο που προτείνεται υπολογίζεται ότι δεν θα φέρει πάνω από 600 εκατ. στο δημόσιο ταμείο

... αλλά η πραγματικότητα των αριθμών είναι σκληρή

ΟΙ ΠΗΓΕΣ χρηματοδότησης των υποσχέσεων του ΣΥΡΙΖΑ είναι συγκεκριμένες, έστω και αν δεν υπάρχουν ή αν δεν μπορούν να αποδώσουν τα αναμενόμενα. Μεταξύ των άλλων, στο πρόγραμμα προβλέπονται:

■ **Φόρος 1% σε επιχειρήσεις με τζίρο άνω των 200 εκατ. ευρώ, ώστε να καταργήσει την εισφορά αλληλεγγύης 1%-4%.**

Η πρόταση πάσχει πολλαπλώς, σύμφωνα με οικονομικούς παράγοντες. Πρώτον, η εισφορά αλληλεγγύης, σύμφωνα με τους υπολογισμούς του Γενικού Λογιστηρίου του Κράτους, αποδίδει ετήσια έσοδα 1.380.000.000 ευρώ. Οι επιχειρήσεις με τζίρο άνω των 200 εκατ. ευρώ, όμως, δεν είναι πάνω από 80 και ο συνολικός τζίρος τους δεν ξεπερνά

τα 55 - 60 δισ. ευρώ. Επομένως, ο φόρος 1% δεν αποδίδει πάνω από 550 - 600 εκατ. ευρώ. Αρα, τα μέτρα δεν είναι ισοδύναμα. Ακόμη και αν διευρυνθεί ο αριθμός των επιχειρήσεων σε 500, όπως έχει αναφερθεί εναλλακτικά από στελέχη του ΣΥΡΙΖΑ, το ποσό δύσκολα θα καλυφθεί.

Επιπλέον, το μέτρο πάσχει και ως προς τη λογική του, καθώς λειτουργεί εις όφελος των μεγάλων καθετοποιημένων επιχειρήσεων και των εισαγωγικών που κόβουν ένα μόνο τιμολόγιο. Όπως επισημαίνει οικονομολόγος, «γι' αυτό τον λόγο επεβλήθη σε όλο τον κόσμο και εδώ ο ΦΠΑ και όχι ο κύκλος εργασιών»...

■ **Φόρος στους εφοπλιστές για καβένα από τα 4.000 πλοία τους για να μαζευστούν κάπου 2 δισ. ευρώ, ώστε να μειώσει τον ΦΠΑ στην εστίαση.**

Οι υπολογισμοί είναι ελέγξιμοι και στο μέτρο αυτό. Σύμφωνα με την ΕΛΣΤΑΤ (Ελληνική Στατιστική Αρχή), τα πλοία υπό ελληνική σημαία χωρητικότητας άνω των 100 κόρων είναι μόνο 2.000. Επιπλέον, ο αριθμός τους βαίνει μειούμενος τα τελευταία δύο χρόνια, τουλάχιστον. Είναι προφανές ότι αν φορολογηθούν επιπλέον, πολλοί πλοιοκτήτες θα «μεταναστεύσουν» σε ξένες σημαίες.

■ **Αντί για το χαράτσι στα ακίνητα θα επιβληθούν εισφορές στις ακίνητες περιουσίες άνω των 500.000 ευρώ, στην Ελλάδα και το εξωτερικό.**

Το χαράτσι στα ακίνητα αποδίδει άνω των 2 δισ. ευρώ. Για να εξοικονομηθεί αυτό το ποσό από τις περιουσίες άνω των 500.000 ευρώ πρέπει να επιβληθεί στις τελευ-

ταίες εξοντωτικός φόρος. Για να γίνει κατανοητό, αυτή τη στιγμή η ακίνητη περιουσία πάνω από τα 200.000 ευρώ επιβαρύνεται με τον γνωστό ΦΑΠ, με συντελεστές που κυμαίνονται από 0,2% έως 2% (για περιουσίες άνω των 5 εκατ. ευρώ) και ήδη θεωρούνται από πολλούς δυσβάστακτοι. Ο ΦΑΠ αποδίδει περίπου 600 εκατ. ευρώ. Για να φτάσει τα 2 δισ. ευρώ θα πρέπει να υπερτριπλασιαστεί.

Το πρόβλημα, βεβαίως, είναι ότι ο ΦΑΠ όπως και ο προκατόχος του, ο ΕΤΑΚ, δεν εισπράττονται λόγω γραφειοκρατικής... τρέλας. Αλλά αυτή είναι μια άλλη ιστορία...

■ **Εκτακτη εισφορά και σε κινητές περιουσίες - καταθέσεις ομόλογα κ.λπ. - άνω των 100.000 ευρώ κατ' άτομο.**

Το ψέμα ότι «μπορούμε χωρίς τα δανειικά»

Ο ΑΛ. ΤΣΙΠΡΑΣ επανέλαβε και χθες στη συνέντευξή του στη «Wall Street Journal» ότι αν τα πράγματα οδηγηθούν στα άκρα, η Ελλάδα μπορεί να τα καταφέρει μόνη της. Απλούστατα, θα σταματήσει να πληρώνει τα χρέη της και θα διαθέτει τα δημόσια έσοδα για να πληρώνει μισθούς και συντάξεις.

Τα πράγματα δεν είναι, όμως, τόσο απλά όσο εμφανίζονται. ■ **Πρώτον**, γιατί η Ελλάδα εξακολουθεί να εμφανίζει πρωτογενές έλλειμμα, δηλαδή τα έσοδα υπολείπονται των δαπανών, ακόμη και μετά την αφαίρεση δαπανών για τόκους και χρεολύσια. Το πρώτο τρίμηνο, αυτό το πρωτογενές έλλειμμα ήταν 1,6 δισ. ευρώ και οι φιλόδοξοι στόχοι του προϋπολογισμού το κατεβάζουν στο 1 δισ. ευρώ για τα τέλη του χρόνου. Πού θα βρεθεί αυτό το 1 δισ. ευρώ; Ο ΣΥΡΙΖΑ λέει ότι αν χρειαστεί θα περικοπούν αμυντικές δαπάνες. Σύμφωνα όμως πάντα με τον προϋπολογισμό, οι δαπάνες για εξοπλιστικά προγράμματα δεν ξεπερνούν φέτος τα 700 εκατ. ευρώ.

■ **Δεύτερον**, γιατί η αναστάτωση που θα έφερνε μια στάση πληρωμών, όπως την περιγράφει ο ΣΥΡΙΖΑ, θα τινάζε οπωσδήποτε στον αέρα τον στόχο για τα έσοδα (ποιος θα πλήρωνε φόρους σε μια τέτοια συγκυρία); και η τρύπα που θα έπρεπε να καλυφθεί θα ήταν πολύ μεγαλύτερη από 1 δισ. ευρώ. Ήδη, άλλωστε, μόνο και μόνο λόγω εκλογών, αλλά και εξαιτίας της ύφεσης σημειώνεται σημαντική υστέρηση στα έσοδα. Είναι ενδεικτικό ότι οι ξένοι αναλυτές που υποστηρίζουν πως η Ελλάδα μπορεί να τα καταφέρει αν επιστρέψει στη δραχμή, τονίζουν ότι σε πρώτη φάση η κυβέρνηση θα χρειαστεί να επιβλέπει ακόμη αυστηρότερη λιτότητα από αυτήν του Μνημονίου για να εξασφαλίσει πρωτογενές πλεόνασμα. Η αλήθεια αυτή απέχει από τις παροχές του ΣΥΡΙΖΑ.

ΕΛΛΗΝΙΚΕΣ ΕΚΛΟΓΕΣ 2012

Η ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ ΜΕΤΡΗΣΗ

Η φαινομενική απόσταση που τους χωρίζει απατά, καθώς τους δύο «πρώην» του Συνασπισμού ενώνει πλέον ο Αλέξης Τσίπρας. Ο Νίκος Κωνσταντόπουλος (αριστερά, από φωτογραφία αρχείου) φαίνεται να συμβουλεύει το τελευταίο διάστημα τον πρόεδρο της ΚΟ του ΣΥΡΙΖΑ, ενώ ο Αλέκος Αλαβάνος (δεξιά) ήταν ο άνθρωπος που του έμαθε τα «κόλπα» της πολιτικής

ΤΟΥ ΗΛΙΑ ΚΑΝΕΛΛΗ

Ο Μέντωρ ήταν ένα πρόσωπο της «Οδύσσειας» στο οποίο ο Οδυσσέας εμπιστεύθηκε τη διαχείριση των υποθέσεών του όταν έφευγε για τον Τρωικό Πόλεμο. Τη μορφή του Μέντορα έπαιρνε και η θεά Αθηνά για να προστατέψει είτε τον Οδυσσέα είτε τον γιο του Τηλέμαχο. Στη νέα ελληνική, η λέξη εισήλθε ως αντιδάνειο από τη γαλλική, όπου σήμαινε τον φίλο που δρα ως πνευματικός καθοδηγητής. Στην κοιμητική σταδιοδρομία του στον χώρο που, ως μαγιά, χρησιμοποιεί τους τίτλους και τους μηχανισμούς της ανανεωτικής, δημοκρατικής, ευρωπαϊκής Αριστεράς, ο Αλέξης Τσίπρας είχε (έχει) δύο μέντορες. Κατά σύμπτωση, και οι δύο έχουν διατελέσει πρόεδροι του Συνασπισμού. Ο ένας, ο Αλέκος Αλαβάνος, τον εισήγαγε στην υψηλή πολιτική και του έμαθε «τα κόλπα» της κοιμητικής επιβολής. Ο άλλος, ο Νίκος Κωνσταντόπουλος, λέγεται ότι είναι η σκιά του αυτό του διάσπρω και τον συμβουλεύει σε κινήσεις τακτικές. Ο ίδιος ο Αλ. Τσίπρας, όπως φαίνεται στα πρακτικά του Προεδρικού Μεγάρου, ενοκλείται όταν του μιλάνε για μέντορες – προφανώς θεωρεί ότι έχει κάνει τη «συμβολική πατροκτονία» της ενπλικώσής του. Επειδή όμως υπάρχει μια ζωή πριν απ' τον θάνατο, έστω κι αν αυτός είναι πατροκτονία, ας δούμε ποιους είναι οι μέντορες του Τσίπρω και τι εισέφεραν στον ψυχικό κόσμο του και στην πολιτική του κουλτούρα.

Ο Αλέκος Αλαβάνος εισήγαγε τον σημερινό πρόεδρο του ΣΥΡΙΖΑ στην πολιτική, ο Νίκος Κωνσταντόπουλος φέρεται σήμερα να τον συμβουλεύει σε κινήσεις τακτικής

Οι μέντορες του Τσίπρω

ΑΛΕΚΟΣ ΑΛΑΒΑΝΟΣ

Κνίτης για πάντα

Μια μεταπολιτευτική παροιμία λέει «άπαξ κνίτης, αεί κνίτης» – κι αυτό φαίνεται ότι ισχύει απολύτως για τον Αλέκο Αλαβάνο, έστω κι αν από το 1991, επιλέγοντας να μείνει στον Συνασπισμό από τον οποίο το ΚΚΕ αποχώρησε, έθεσε εαυτόν εκτός του κόμματος το οποίο τον γαλούχησε. Γόνος εύπορης οικογένειας από την Τήνη, ο Αλέκος Αλαβάνος βρέθηκε από το 1981 στο Ευρωπαϊκό κοινοβούλιο, όπου εκλεγόταν συνεχώς ως και το 1999. Ωστόσο, υπήρξε Ευρωπαίος με προαπαιτούμενα. Η ευρωπαϊκή ουτοπία, τα ανοικτά σύνορα, η πολιτιστική πολυμορφία, το δικαίωμα στη διαφορά και στη συνύπαρξη, η ευημερία, η ελευθερία λόγου και ιδεών φαίνεται ότι δεν τον συγκινούσαν ιδιαίτερα. Στο δράμα της γιουγκοσλαβικής διάλυσης ήταν οπαδός του κατά Μιλόσεβιτς αναδελφισμού. Υπήρξε στυλοβάτης του κουλτουρικού κινήματος, για ένα διάστημα μάλιστα «φλέρταρε» ακόμα και το εθνικιστικό Δίκτυο 21. Είναι αδύνατον να κατανοήσει κανείς τον Αλέκο Αλαβάνο αν δεν τον συγκρίνει με τον Μιχάλη Παπαγιαννάκη, με τον οποίο, αν και στο ίδιο κόμμα, υπήρχε βαθύτατη πολιτική αντιπαλότητα. Ως γνωστόν, ο Παπαγιαννάκης πίστευε με πάθος στους θεσμούς. «Όσο κι αν κάποιος στην Αριστερά εξακολουθούν να μην αποδίδουν στους θεσμούς τη σημασία και τη δύναμη που πραγματικά έχουν, ωστόσο οι θεσμοί έχουν δύναμη, συνέχεια και κυρίως απαιτούν δράση και όχι λόγια», έλεγε ο Παπαγιαννάκης. Κάπως έτσι ο βαθύτατα ανανεωτής, ευρωπαϊστής Παπαγιαννάκης θεωρήθηκε «δεξιός», ο δε «αριστερός» Αλαβάνος προετοίμασε το έδαφος για την Αριστερά των κινημάτων, της αντιπαγκοσμιοποίησης, του κλεισμάτος – και έδωσε το δαχτυλίδι στον (επίσης πρώην κνίτη) Αλέξη Τσίπρω. Εκείνος το κράτησε καλά, χειραφετήθηκε, κέρδισε τις εσωκομματικές ισορροπίες. Η «δομική, κινηματική, ενωτική, ανατρεπτική και οραματική» αντιπολίτευση που επαγγέλλόταν ο Αλέκος Αλαβάνος θα γινόταν χωρίς αυτόν. Όπως αποδείχθηκε, η πατροκτονία ήταν εφικτή.

ΝΙΚΟΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΟΠΟΥΛΟΣ

Αριστερός ηθικολόγος

Παρά την επίκληση των δικαιωμάτων του περίφημου κορμολάνου της περιοχής κοντά στη Γεωπονική Αθηνών, όταν ο ΣΥΡΙΖΑ όρθωσε τις αντιρρήσεις του στη δημιουργία νέου ηγέδρου του Παναθηναϊκού στον Ελαιώνα, ο Αλέξης Τσίπρας είναι βάζελος – ως εκ τούτου κάποιο έντονο συναίσθημα θα του άφησε, το καλοκαίρι του 2010, η είδηση ότι ο πρώην πρόεδρος του Συνασπισμού Νίκος Κωνσταντόπουλος ανέλαβε πρόεδρος της ομάδας. Αυτό πάντως που κατά πάσα πιθανότητα φέρνει τον Αλέξη Τσίπρω κοντά στον Νίκο Κωνσταντόπουλο δεν είναι ο Παναθηναϊκός αλλά ο δημόσιος λόγος του – και κυρίως τα ηθικολογικά χαρακτηριστικά του. Ηθικολογικού τύπου ήταν και η αγρόρευσή του στο Ειδικό Δικαστήριο το 1991, όταν, εκπροσωπώντας τον Συνασπισμό, ήταν εκ των δημοσίων κατηγορών στη δίκη του σκανδάλου Κοσκωτά, στην οποία είχε ζητήσει την ενοχή και τον Ανδρέα Παπανδρέου. Ακόμα και αν είχε κάνει έργο ζωής την αντίθεσή του στον Ανδρέα Παπανδρέου, ωστόσο οι πολιτικοί του αντίπαλοι συνέχιζαν να θεωρούν τον Νίκο Κωνσταντόπουλο αριστερό ηθικολόγο. Αλλωστε, η πολιτική του ήταν εναρμονισμένη με τη θεωρούμενη «εθνική γραμμή». Αντιπαγκοσμιοποίηση, αντιαμερικανισμός, ιδιόρρυθμα Βαλκάνια και, κατά προέκταση, ιδιόρρυθμη Ελλάδα. Θα αντιπείνει κανείς ότι πόρρω απέχει από τις κινηματικές στρατηγικές πολλών συνιστώσών κι ότι είναι σταθερά προανατολισμένος στους θεσμούς (τους οποίους ο Αλέξης Τσίπρας δεν έχει και κορόνα στο κεφάλι του, όπως αποδεικνύει συστηματικά, με τις τοποθετήσεις του και τις πράξεις του από τον Δεκέμβριο του 2008). Προφανώς, ο κ. Κωνσταντόπουλος απέχει από τις συνιστώσες. Αλλά την ίδια στιγμή απέχει και από τον κορυφαίο θεσμό που έχει συνηθίσει να υπηρετεί, τον θεσμό του προέδρου (σε κόμμα, στον Παναθηναϊκό, στη Δημοκρατία, όπου δε), και παρέχοντας τεχνογνωσία και πείρα στον Τσίπρω, κρατά αναμμένη τη σπιθαμή της ελπίδας.

Ο ΣΥΡΙΖΑ αναρωπιέται για πόσο φθάνουν τα λεφτά και η τρόικα πώς είναι δυνατόν να θέλουμε το ευρώ αλλά να κάνουμε αυτά που μας οδηγούν στη δραχμή

Αγωνίες με την οικονομία στα όρια

ΡΕΠΟΡΤΑΖ ΕΙΡΗΝΗ ΧΡΥΣΟΛΩΡΑ

Ο ΣΥΡΙΖΑ αναρωπιέται για πόσο θα φτάσουν τα λεφτά αν η τρόικα σταματήσει να μας στέλνει τις δόσεις και η τρόικα αναρωπιέται πώς είναι δυνατόν να θέλουμε το ευρώ και ταυτόχρονα να ψηφίζουμε κόμματα που στην πράξη μας οδηγούν εκτός ευρώ και βεβαίως σε διακοπή της χρηματοδότησης. Όσα διαμείφθηκαν πίσω από τις κλειστές πόρτες δύο συσκέψεων του προηγούμενου 8ημέρου είναι αποκαλυπτικά του πόσο πραγματικά «στα όρια» βρίσκεται η οικονομία, όπως εύστοχα είπε ο Φίλιππος Σακινιδής παραδίδοντας την ηγεσία του υπουργείου στον Γιώργο Ζανιά. Η πρώτη σύσκεψη αφορά το διάσπρω πλέον βάπτισμα του ΣΥΡΙΖΑ στην πραγματικότητα της οικονομίας, στο πλαίσιο της επίσκεψης των στελεχών του Παναγιώτη Λαφαζάνη και

βλέψεις του υπουργείου για τα φορολογικά έσοδα, για να μη μιλώσουμε για τις ουρές στις τράπεζες. Επομένως, το έμφραγμα μπορεί να έρθει πολύ νωρίτερα. Αλλωστε, συνέχισαν, σύμφωνα με τα στοιχεία του Λογιστηρίου, ήδη ο προϋπολογισμός εμφανίζει σοβαρές δυσλειτουργίες με τον ΕΟΠΥΥ, το ΙΚΑ, τον ΟΑΕΕ και τον ΟΑΕΔ να βρίσκονται σε άσχημη κατάσταση...

Ο κ. Τσακαλώτος, τουλάχιστον, φέρεται να έδειξε κατανόηση και να αναγνώρισε το πρόβλημα.

Τρεις ημέρες αργότερα, ο Φίλιππος Σακινιδής έμπαινε στην αίθουσα του Συμβουλίου υπουργών Οικονομικών της ευρωζώνης, στις Βρυξέλλες, έχοντας ακονίσει την... ψυχραιμία του για να αντεπεξέλθει στις πιο αιχμηρές παρατηρήσεις, όπως προοιωνίζονταν οι δηλώσεις των συναδέλφων του, κατά την άφιξή τους στη συνάντηση.

Σε πρώτη φάση, όμως, αντιμετώπισε την παγωμάρα και τη σιωπή. Χρειάστηκε η κιομοριστική παρέμβαση του προέδρου της ευρωζώνης Ζαν-Κλοντ Γιούνκερ («Δεν θα μιλήσει κανείς για την Ελλάδα; Δεν θέλετε, προφανώς, να με αφήσετε να δηλώσω στους δημοσιογράφους ότι δεν συζητήσαμε το πιο καυτό θέμα...») για να αρχίσει ο διάλογος.

ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΙΣΜΟΣ. Ο ένας κύκλος προβληματισμού αφιερώθηκε στο αν θα μπορέσει τελικά, ή όχι, να σχηματιστεί κυβέρνηση και γιατί. Ο δεύτερος αφορούσε την ουσία του – κατά τους Ευρωπαίους – ελληνικού παράδοξου: να τάσσεται η κοινή γνώμη στην Ελλάδα συντριπτικά υπέρ της παραμονής της χώρας στην ευρωζώνη, αλλά ταυτόχρονα να μην αντιλαμβάνεται ότι η υπερψήφιση αντιμνημονιακών κομμάτων οδηγεί τη χώρα εκτός ευρώ. «Τι θα κάνετε χωρίς τα χρήματα;», αναρωτήθηκαν αρκετοί.

Όλοι οι υπουργοί των μεγάλων χωρών τοποθετήθηκαν. Ανάμεσά τους, ο Ιταλός και ο Ισπανός που εμφανώς ανησυχούν για τις επιπτώσεις της ελληνικής κρίσης στις δικές τους χώρες, παρότι δήλωσαν ότι «σεβόμασσε τις δημοκρατικές διαδικασίες». Ο κ. Σακινιδής ήταν τυπικός στις απαντήσεις του, μια και δεν μπορούσε να μιλήσει για λογαριασμό των κομμάτων του αντιμνημονιακού μπλοκ.

Ο Φίλιππος Σακινιδής με τον Ολι Πεν στη συνεδρίαση του Eurogroup. Ο έλληνας υπουργός Οικονομικών αντιμετώπισε την παγωμάρα στο Συμβούλιο των υπουργών Οικονομικών

ΟΛΑ ΕΙΝΑΙ ΑΝΟΙΚΤΑ

Αγρίεψαν οι ευρωτραπεζίτες

ΠΑΓΩΜΕΝΟ είναι το κλίμα, κατά τις πληροφορίες, και στη Φρανκφούρτη, όπου συνεδρίασε την Τρίτη το διοικητικό συμβούλιο της Ευρωπαϊκής Κεντρικής Τράπεζας. Έτσι, ενώ μέχρι πρότινος τα στελέχη και ο ίδιος ο πρόεδρος της ΕΚΤ απέρριπταν ως «ανοησία» κάθε συζήτηση για την έξοδο της Ελλάδας από το ευρώ, τώρα τέτοια σενάρια συζητούνται ανοικτά, έστω και σε χαμηλότερο επίπεδο. Οι ευρωτραπεζίτες έχουν αναλογιστεί – αν όχι πιο έντονα – προβληματισμούς από αυτούς των υπουργών Οικονομικών και ειδικά οι εκπρόσωποι των χωρών του Νότου εκφράζουν ενόχληση γιατί ενώ οι οικονομίες τους, π.χ. της Ιταλίας, σημειώνουν πρόοδο, η Ελλάδα τους «φέρνει πίσω». Στο πλαίσιο αυτό, ο διοικητής της Τραπεζίας της Ελλάδας Γιώργος Προβόπουλος (φωτογραφία), δεν πέρασε – σύμφωνα με πληροφορίες – ευχάριστα όταν, την Τρίτη, ζήτησε για άλλη μια φορά έγκριση νέας χρηματοδότησης του έκτακτου μηχανισμού ενίσχυσης της ρευστότητας των ελληνικών τραπεζών. Εκτός των άλλων, οι ευρωτραπεζίτες προβληματίστηκαν γιατί ενώ υποβάλλεται ένα τέτοιο αίτημα, δεν έχει ακόμη προχωρήσει η ανακεφαλαιοποίηση των τραπεζών και δεν έχουν φτάσει στα ταμεία τους ούτε καν τα πρώτα 18 δισ. ευρώ που έχει ήδη εκταμιεύσει το Ευρωπαϊκό Ταμείο Χρηματοπιστωτικής Σταθερότητας. Και βεβαίως οι ίδιοι δεν παραλείπουν να θυμίσουν και άλλες καθυστερήσεις, όπως η απόφαση για την τύχη της ΑΤΕ, που μοιραία μετατίθεται πλέον για μετά τις εκλογές.

Το παλεύει για λύση

Ο ΣΥΡΙΖΑ το παλεύει να βρει τη λύση στο πρόβλημα της επάρκειας πόρων για τη χρηματοδότηση των αναγκών του κράτους, όπως φαίνεται από την τελευταία αμφιλεγόμενη πρότασή του για φόρο 1% επί του τζίρου των μεγάλων επιχειρήσεων

ΕΛΛΗΝΙΚΕΣ ΕΚΛΟΓΕΣ 2012

Η ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ ΜΕΤΡΗΣΗ

ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ 17 ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ

Ποιες θα είναι οι επιπτώσεις, τι θα γίνει με το νέο νόμισμα, τι θα συμβεί με τις καταθέσεις, τα δάνεια για ακίνητα, τις επενδύσεις σε ομόλογα και μετοχές

Αν η Ελλάδα έβγαινε από το ευρώ

ΡΕΠΟΡΤΑΖ ΘΑΝΑΣΗΣ ΚΟΥΚΑΚΗΣ

Ενδεχόμενη αποχώρηση της Ελλάδας από το ευρώ θα σημαίνει για τη χώρα και τους κατοίκους της πορεία σε αχατογράφητα νερά.

Ανεξάρτητα από το πώς θα προκλήθει, δηλαδή από το εάν θα αποχωρήσουμε εθελουσίως ή θα μας εξωθήσουν σε έξοδο, η εγκατάλειψη του ευρώ θα δοκιμάσει την ελληνική κοινωνία, το πολιτικό σύστημα, την οικονομία και την ίδια τη δημοκρατία όπως ποτέ άλλοτε στη σύγχρονη ιστορία της χώρας.

Αναμφισβήτητη η ελληνική αποχώρηση θα δοκιμάσει τη δομή του ευρωπαϊκού οικοδομήματος και τη λειτουργία της Ευρώπης, ενώ θα έχει σημαντικές οικονομικές παρενέργειες σε παγκόσμιο επίπεδο. Δεν είναι τυχαίο ότι αναλυτές εκτιμούν πως εάν η ευρώζώνη δεν κινηθεί πειστικά σε μια τέτοια κρίση, τελικά θα αποσυντεθεί και θα θέσει σε κίνδυνο ολόκληρο το ευρωπαϊκό οικοδόμημα.

«ΤΑ ΝΕΑ» προσπαθούν να αποτυπώσουν όλα τα πιθανά σενάρια μιας ελληνικής αποχώρησης από το ευρώ και να απαντήσουν στις πιο συνθησιμένες ερωτήσεις για ένα οικονομικό και πολιτικό φαινόμενο το οποίο, αν συμβεί, θα είναι πρωτοφανές στα ιστορικά χρονικά.

Μπορεί η Ελλάδα να εκδιωχθεί από την ευρώζώνη;

Δεν μπορεί να εκδιωχθεί, αλλά μπορεί να αποχωρήσει με δική της πρωτοβουλία εγκαταλείποντας ταυτόχρονα και την Ευρωπαϊκή Ένωση. Στις ευρωπαϊκές συνθήκες δεν ελήφθησαν ειδικές πρόνοιες για την αναγκαστική αποβολή ενός κράτους από τη νομισματική ένωση. Σύμφωνα με τη Συνθήκη της Λισαβώνας, κάθε κράτος-μέλος μπορεί να αποφασίσει να αποχωρήσει από την Ένωση, σύμφωνα με τους εσωτερικούς συνταγματικούς του κανόνες. Ωστόσο υπό τις παρούσες δυσμενείς πολιτικοοικονομικές συνθήκες η Ελλάδα θα μπορούσε να εξωθηθεί στην αποχώρηση.

Με ποιον τρόπο θα αποφασίζονταν η έξοδος από το ευρώ;

Είτε εθελούσια είτε με έμμεσο καταναγκασμό. Στην πρώτη περίπτωση, η κυβέρνηση θα αποφάσιζε να μην εφαρμόσει το Μνημόνιο και να εγκαταλείψει την ευρώζώνη. Ακολούθως θα έπρεπε τα 3/5 της Βουλής να συμφωνήσουν με την έξοδο από το ευρώ και την ΕΕ (άρθρο 28 Συντάγματος), ενώ με πρωτοβουλία του Προέδρου της Δημοκρατίας θα προκηρυσσόταν δημοψήφισμα (άρθρο 44 Συντάγματος) στο οποίο και ο λαός θα αποφάσιζε με τη σειρά του υπέρ της αποχώρησης από το ευρώ και την ΕΕ. Διαφορετικά η έξοδος δεν θεωρείται έγκυρη, καθώς δεν έχει την απαραίτητη συνταγματική νομιμοποίηση.

Τι θα συμβεί αν μας αναγκάσουν να βγούμε από την ευρώζώνη;

Στην περίπτωση του έμμεσου καταναγκασμού τα κράτη-μέλη της ευρώζώνης κρίνουν ότι η Ελλάδα είναι ανακόλουθη με τις δεσμεύσεις που ανέλαβε έναντι των δανειστών της, οπότε δεν εκταμιεύουν τις δόσεις του δεύτερου μηχανισμού στήριξης αποκτώντας μερικώς ή καθολικώς τις ελληνικές τράπεζες από την ρευστότητα της Ευρωπαϊκής Κεντρικής Τράπεζας και του Ευρωσυστήματος. Αποκομμένη από την εξωτερική χρηματοδότηση

για κάποιους μήνες και μη δυνάμενη να αντεπεξέλθει στις εσωτερικές και διεθνείς της υποχρεώσεις, η Ελλάδα λαμβάνει (με τις προαναφερθείσες συνταγματικές προβλέψεις) την απόφαση αποχώρησης από το ευρώ, ώστε να αποκτήσει εκ νέου τη δυνατότητα άσκησης νομισματικής πολιτικής και να ανταποκριθεί στοιχειωδώς στις υποχρεώσεις της.

Με ποιες διαδικασίες θα γίνονταν η έξοδος από το ευρώ;

Με συνταγμένο ή με ασύντακτο τρόπο. Το πρώτο σενάριο είναι το πλέον πιθανό. Σε αυτό η Ελλάδα θα υπεβαλε αίτηση αποχώρησης από την ευρώζώνη και θα ερχόταν σε συνεννόηση με το Ευρωπαϊκό Συμβούλιο και την Ευρωπαϊκή Επιτροπή για την ειδική συμφωνία που θα καθόριζε τις λεπτομέρειες της εξόδου από την ΕΕ. Η συμφωνία αυτή θα περιλάμβανε όλο το πλαίσιο των μελλοντικών σχέσεων της χώρας με την Ένωση. Κυρίως θα καθόριζε το αν η Ελλάδα εξέρχεται από την ΕΕ για μεταβατικό διάστημα ή μόνιμα. Και αυτό είναι σημαντικό. Αν η μεταβατική συμφωνία προέβλεπε τη σύντομη επιστροφή της Ελλάδας στην Ευρωπαϊκή Ένωση, αυτό θα σήμαινε πως η χώρα θα εξακολουθούσε να έχει πρόσβαση στα 15 δισ. ευρώ του ΕΣΠΑ και ότι δεν θα σταματούσε η ελεύθερη κυκλοφορία των Ελλήνων στην ΕΕ, η ελεύθερη απασχόλησή τους στα ευρωπαϊκά κράτη, η ελεύθερη κίνηση κεφαλαίων κτλ. Ακόμη, στο πλαίσιο της συμφωνίας αυτής θα μπορούσε να καθορισθεί ένα μεταβατικό διάστημα διπλής κυκλοφορίας του ευρώ και του νέου εθνικού νομίσματος, όπως συνέβη με τον Μικανισμό Συναλλαγματικών Ισοτιμιών II το 2002, ώστε να δώσει χρόνο προσαρμογής στην οικονομία. Όλα αυτά σημαίνουν βεβαίως ότι οι εταίροι θα έχουν τον πρώτο και κύριο λόγο στις αποφάσεις.

Και αν η έξοδος γινόταν με ασύντακτο τρόπο;

Μια βίαιη έξοδος από το ευρώ και στην ΕΕ θα μπορούσε να έχει οδυνηρές συνέπειες. Σε αυτό το σενάριο η Ελλάδα δεν θα συνομολογούσε την ειδική μεταβατική συμφωνία αποχώρησης. Αυτό θα σήμαινε ότι οι ελληνικές τράπεζες θα έχαναν άμεσα κάθε επαφή με την ΕΚΤ και τη ρευστότητα του Ευρωσυστήματος. Η χώρα θα αποκοβόταν από την Κοινότητα, έχοντας τις ίδιες ή λιγότερες διπλωματικές σχέσεις με αυτές που έχει σήμερα η Αλβανία με την ΕΕ. Η εξέλιξη αυτή θα είχε άμεσο αντίκτυπο στα δικαιώματα και στις υποχρεώσεις κάθε Έλληνα και Ελληνίδας και σε κάθε ελληνική επιχείρηση, είτε βρισκόταν στην Ελλάδα είτε σε χώρα της ΕΕ. Ενδεικτικά, οι Έλληνες εργαζόμενοι στα ευρωπαϊκά κράτη θα έπρεπε να λάβουν ειδική βίζα παραμονής και εργασίας, ενώ κάποιοι θα απελαύνονταν.

της ΕΕ θα μπορούσε να έχει οδυνηρές συνέπειες. Σε αυτό το σενάριο η Ελλάδα δεν θα συνομολογούσε την ειδική μεταβατική συμφωνία αποχώρησης. Αυτό θα σήμαινε ότι οι ελληνικές τράπεζες θα έχαναν άμεσα κάθε επαφή με την ΕΚΤ και τη ρευστότητα του Ευρωσυστήματος. Η χώρα θα αποκοβόταν από την Κοινότητα, έχοντας τις ίδιες ή λιγότερες διπλωματικές σχέσεις με αυτές που έχει σήμερα η Αλβανία με την ΕΕ. Η εξέλιξη αυτή θα είχε άμεσο αντίκτυπο στα δικαιώματα και στις υποχρεώσεις κάθε Έλληνα και Ελληνίδας και σε κάθε ελληνική επιχείρηση, είτε βρισκόταν στην Ελλάδα είτε σε χώρα της ΕΕ. Ενδεικτικά, οι Έλληνες εργαζόμενοι στα ευρωπαϊκά κράτη θα έπρεπε να λάβουν ειδική βίζα παραμονής και εργασίας, ενώ κάποιοι θα απελαύνονταν.

της δραχμής και του ευρώ ήταν δύο μήνες, ωστόσο στην περίπτωση επιτροπής της Ελλάδας σε νέο εθνικό νόμισμα θα έπαιρνε πολύ περισσότερο χρόνο. Σύμφωνα με εκτιμήσεις, μόνο ο σχεδιασμός, η εκτύπωση και το κόψιμο των νέων νομισμάτων θα απαιτούσαν έξι-εννέα μήνες.

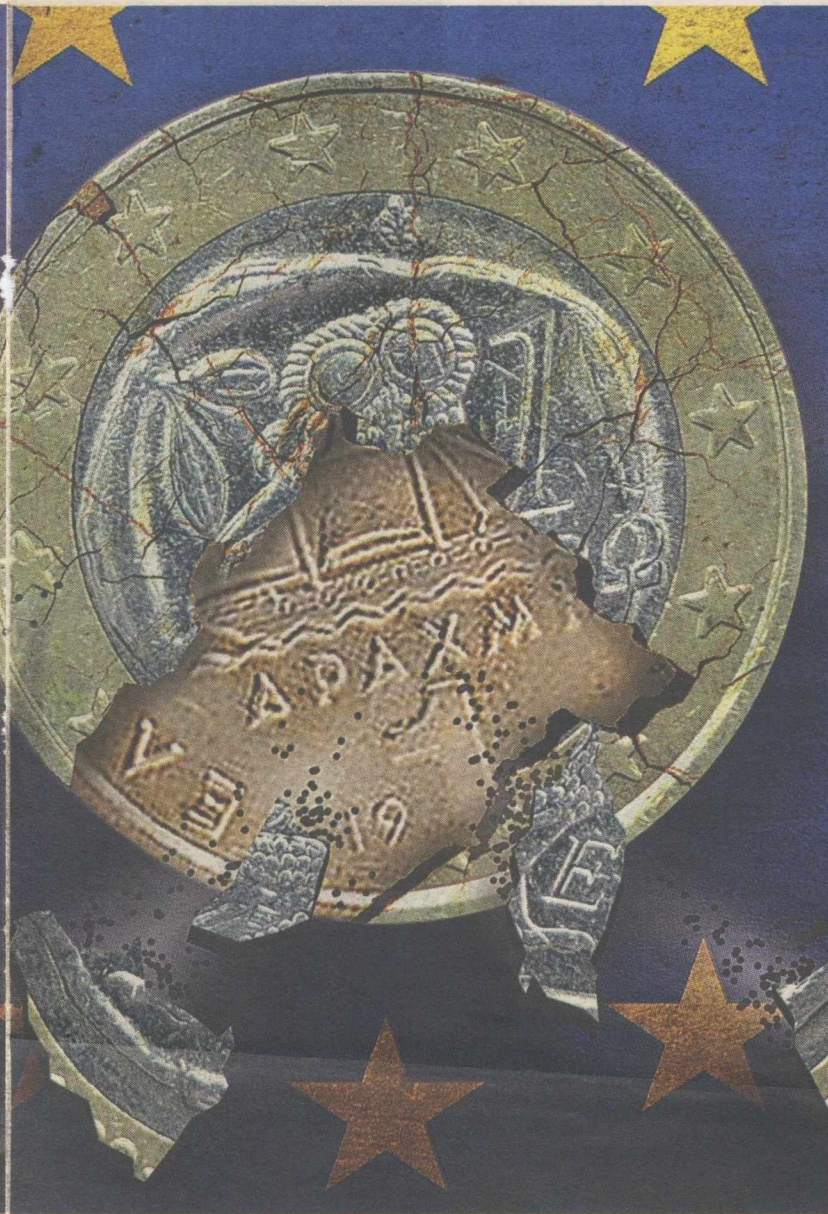
Τι οφέλη θα είχε το «συναινετικό διαζύγιο» με την ευρώζώνη;
Στο καλό σενάριο τα στατικά λεγόμενα οφέλη από την εισαγωγή στο ευρώ, δηλαδή το χαμηλό κόστος μετατροπής του νομίσματος, το χαμηλό κόστος ασφάλισης έναντι του συναλλαγματικού κινδύνου και το χαμηλό κόστος διασυννοριακών πληρωμών, θα χάνονταν με τρόπο μη βίαιο. Ακόμη, θα μπορούσε να δοθεί πολυετής περίοδος χάριτος για την αποπληρωμή των δανείων που έχει λάβει η χώρα από ευρώζώνη και ΔΝΤ, με ακόμη χαμηλότερο επιτόκιο από το 2,5% που ισχύει σήμερα. Η δε νέα ισοτιμία με το ευρώ, η διακίνηση κεφαλαίων και οι διασυννοριακές συναλλαγές θα διέπονταν από τη συμφωνία Ελλάδας - ΕΕ. Οι επιχειρήσεις θα είχαν χρόνο να προσαρμοστούν και οι πολίτες δεν θα βρισκονταν αντιμέτωποι με μη διαχειρίσιμες καταστάσεις.

Ποιες θα ήταν οι επιπτώσεις από τη συνταγμένη έξοδο;

Στο καλό αυτό σενάριο η Ελλάδα, παρά την έξοδο από την ΕΕ και την ευρώζώνη, δεν θα έχανε τα προνόμια του κράτους-μέλους της Ένωσης (με την προϋπόθεση ότι η μεταβατική συμφωνία θα προέβλεπε τη σύντομη επανένταξη). Το ίδιο σενάριο προβλέπει πως η ΕΚΤ θα διατηρούσε μια ειδική μεταβατική σχέση με την Τράπεζα της Ελλάδος και ότι οι ελληνικές τράπεζες θα είχαν ειδική πρόσβαση στο Ευρωσύστημα. Το 2002 η περίοδος παράλληλης κυκλοφορίας

Με τις τράπεζες τι θα συμβεί;

Κοινή παραδοχή είναι ότι η έξοδος από το ευρώ, όποια μορφή και αν είχε, θα οδηγούσε σε κρατικοποίηση του τραπεζικού συστήματος. Αυ-

τό θα συνέβαινε διότι οι καταθέτες στην είδηση της εξόδου από το ευρώ θα απέσυραν μαζικά τα χρήματά τους από τις τράπεζες (bank run) καθώς θα προσεφλούσαν την υποτίμηση του νέου εθνικού νομίσματος (η μόνη περίπτωση να μην φρευγαν τα χρήματα από τις τράπεζες είναι να έμενε μυστική τόσο η έξοδος από το ευρώ όσο και η ημερομηνία μετατροπής των ευρώ στην νέα νομισματική μονάδα, σενάριο που λόγω της φύσης του εγχειρήματος είναι απίθανο να συμβεί).

Ποια θα ήταν η πορεία της οικονομίας με το καλό σενάριο;
Στο καλό (πολύ καλό) σενάριο μια υπεύθυνη κυβέρνηση θα ήταν σε θέση να προχωρήσει στην επανεκκίνηση του κρατικού τραπεζικού συστήματος, να ισοσκελίσουν τον προϋπολογισμό χρησιμοποιώντας ως όπλο τη νομισματική πολιτική και να οδηγήσει τη χώρα σε σταδιακή ανάκαμψη αξιοποιώντας τα χαμηλά κόστη, η εγχώριες συμβάσεις σε αυτό το νόμισμα, θα επέβαλλε ελέγχους συναλλαγματικών και τις μειωμένες - πλέον - υποχρεώσεις της. Αυτό θα προϋπέθετε ότι το διεθνές περιβάλλον και ειδικά η ευρώζώνη δεν τελούν σε καθεστώς αναταραχής και πως οι ελληνικές εξαγωγές θα είχαν μεγάλη διεύδυση.

Τι θα γινόταν με το νέο νόμισμα;

Η κυβέρνηση θα εισήγε το νέο νόμισμα, θα επαναπροσδιόριζε όλες τις εγχώριες συμβάσεις σε αυτό το νόμισμα, θα επέβαλλε ελέγχους συναλλαγματικών και θα έκλεινε τα σύνορα - υποχρεώσεις της. Αυτό θα προϋπέθετε ότι το διεθνές περιβάλλον και ειδικά η ευρώζώνη δεν τελούν σε καθεστώς αναταραχής και πως οι ελληνικές εξαγωγές θα είχαν μεγάλη διεύδυση.

Ποιες θα ήταν οι επιπτώσεις από την άτακτη έξοδο;

Η άτακτη έξοδος από το ευρώ θα

ήταν βίαιη και θα οδηγούσε σε παρalusία και χάος. Η διατήρηση της δημόσιας τάξης θα ήταν μεγάλη πρόκληση. Η δημοκρατία θα κινδύνευε και το πολιτικό σύστημα θα χρεοκοπούσε. Αν το εκλογικό αποτέλεσμα της 6ης Μαΐου και η προκήρυξη νέων εκλογών έχουν αθροιστικά οδηγήσει σήμερα σε οριακό σημείο την οικονομία και την κοινωνία, οι επιπτώσεις μιας άτακτης αποχώρησης από το ευρώ εκτιμάται ότι θα είχαν χλιαπλάσιο αποτέλεσμα. Το ΔΝΤ εκτιμά ότι έξοδος της Ελλάδας από το ευρώ θα οδηγούσε σε μείωση του ΑΕΠ κατά 10% ή 20 δισ. ευρώ μέσα σε έναν χρόνο, ενώ διεθνή χρηματοοικονομικά ιδρύματα σε εκθέσεις τους ανεβάζουν το ποσοστό αυτό στα 40 δισ. ευρώ.

Τι θα γινόταν με το νέο νόμισμα;

Η κυβέρνηση θα εισήγε το νέο νόμισμα, θα επαναπροσδιόριζε όλες τις εγχώριες συμβάσεις σε αυτό το νόμισμα, θα επέβαλλε ελέγχους συναλλαγματικών και θα έκλεινε τα σύνορα - υποχρεώσεις της. Αυτό θα προϋπέθετε ότι το διεθνές περιβάλλον και ειδικά η ευρώζώνη δεν τελούν σε καθεστώς αναταραχής και πως οι ελληνικές εξαγωγές θα είχαν μεγάλη διεύδυση.

ευρώ θα ήταν το βασικό νόμισμα συναλλαγών, καθώς το νέο νόμισμα θα καθυστερούσε να τυπωθεί και να διανεμηθεί στους πολίτες. Με την υποτίμηση του νέου νομίσματος θα επέρχετο και μείωση των πραγματικών μισθών και συντάξεων και η αγοραστική δύναμη θα κατέρρεε.

Ποιο θα ήταν το κλίμα στην αγορά και στην πραγματική οικονομία;

Οι εισαγωγές λόγω της συναλλαγματικής κρίσης θα πάγωνα (οι προμηθευτές θα ζητούσαν προκαταβολικά όλα τα χρήματα σε ευρώ), οι ελλείψεις σε βασικά προϊόντα (καύσιμα, φάρμακα κτλ.) θα γίνονταν άμεσα εμφανείς και θα ανθούσε το λαθρεμπόριο. Άμεσα οι περισσότερες επιχειρήσεις θα έχαναν την πρόσβαση στους προμηθευτές τους, οι τιμές των πρώτων υλών θα ήταν απαγορευτικές και ο τραπεζικός δανεισμός θα απαιτούσε κυβερνητική μεσολάβηση. Η μεταποίηση θα κλονιζόταν και θα συρρικνωνόταν. Το ποσοστό της ανεργίας θα διπλασιαζόταν τουλάχιστον (40%), καθώς δεκάδες χιλιάδες επιχειρήσεις θα έκλειναν. Σε δεύτερο στάδιο οι ελληνικές επιχειρήσεις θα αγοράζονταν από ξένους για ψίκουλα. Το Δημόσιο θα τύπωνε διαρκώς χρήμα. Αποτέλεσμα της αυξημένης κυκλοφορίας του χρήματος και των ελλείψεων βασικών αγαθών θα ήταν η εκτίναξη του πληθωρισμού ακόμη και στο 50%! Ευαίσθητες κοινωνικές

υποδομές, όπως τα νοσοκομεία και δημόσιες υπηρεσίες, θα υπολειπούν, ενώ και ο Στρατός θα μπορούσε να αντιμετωπίσει βασικές ελλείψεις, κυρίως σε καύσιμα. Σε αυτή τη μεταβατική φάση θα ανθούσε η ανταλλακτική οικονομία.

Θα υπήρχε όφελος για το χρέος και τον προϋπολογισμό;

Οι υποτιμήσεις θα οδηγούσαν σε αύξηση του εξωτερικού χρέους, το οποίο θα ξεπερνούσε το 200% του ΑΕΠ. Οίκoi αξιολόγησης όπως η Fitch Ratings θεωρούν ότι η έξοδος της Ελλάδας από τη ζώνη του ευρώ θα οδηγήσει πιθανότατα σε εκτεταμένη στάση πληρωμών έναντι υποχρεώσεων στον ιδιωτικό τομέα, αλλά και σε μη αποπληρωμή των δανείων που έχει λάβει η χώρα από την ευρώζώνη και το ΔΝΤ ύψους 240 δισ. ευρώ περίπου. Ακόμη και αν η Ελλάδα κήρυττε χρεοστάσιο και δεν πλήρωνε το κεφάλαιο και τους τόκους, ο προϋπολογισμός της θα έπρεπε να καλύψει πλήρως τις δαπάνες μιας κρατικής οικονομίας. Το έλλειμμα αυτό δεν θα μπορούσε να καλυφθεί με δανεισμό ή από φόρους και θα έπρεπε να τυπωθεί νέο χρήμα σε μεγάλες ποσότητες, κάτι που θα εκτίνασσε τον πληθωρισμό.

Τι θα συμβεί με τις καταθέσεις;

Οι καταθέσεις σε ευρώ αυτόματα θα μετατρέπονταν στο νέο εθνικό νόμισμα (δραχμές). Με κάθε υποτίμηση οι

καταθέσεις θα έχαναν αξία. Κανένας δεν θα εμπιστευόταν το νέο νόμισμα και όλοι θα προσέτρεχαν να το μετατρέψουν σε δολάρια ή ευρώ, κάτι που θα πίεζε περαιτέρω το νέο νόμισμα. Πάντως, η αδύναμη συναλλαγματική ισοτιμία θα καθιστούσε -τουλάχιστον την πρώτη περίοδο - ασύμφορη την απόκτηση συναλλάγματος. Οι τράπεζες θα επέβαλαν αρχικά περιορισμούς στις αναλήψεις χρημάτων, κάτι που θα επηρέαζε και τους λογαριασμούς συναλλάγματος (ευρώ, δολάριο ή φράγκο). Οι καταθέσεις στο εξωτερικό θα παρέμεναν σε ευρώ. Ωστόσο οι διατιπώσεις για τον επαναπαρισμό των κεφαλαίων αυτών θα γίνονταν πλέον πιο γραφειοκρατικές (λόγω εξόδου από την ΕΕ) και θα απαιτούσαν μεγαλύτερο κόστος (προμήθειες). Θα εγκυμονούσε δε και ο κίνδυνος ιδιαίτερης φορολογικής μεταχείρισης κατά την επιστροφή των χρημάτων στην Ελλάδα.

Τι θα συμβεί με τα δάνεια;

Τα δάνεια θα δραχμοποιούνταν ώστε να μη χάσουν εντελώς οι τράπεζες τα λεφτά τους. Δανειακές συμβάσεις σε ξένο νόμισμα (ελβετικό φράγκο) θα μετατρέπονταν σε δραχμικές, αλλιώς τα δάνεια λόγω κόστους δεν θα εξυπηρετούνταν. «Κερδισμένοι» από την αποχώρηση από το ευρώ θα ήταν οι Έλληνες επιχειρηματίες που χρωστούν λεφτά σε ξένες τράπεζες, καθώς αυτά θα δραχμοποιούνταν ακόμη και αν οι δανειακές συμβάσεις δεν διέπονταν από το ελληνικό δίκαιο. Οι επιχειρηματίες θα στιγματιζόνταν και οι τράπεζες του εξωτερικού θα ενέγραφαν μεγάλες προβλέψεις. Η αλλαγή των συμβατικών κανόνων θα προκαλούσε χιλιάδες δικαστικές διενέξεις.

Τι θα συμβεί με τα ακίνητα;

Οι κατασχέσεις και πλειστηριασμοί ακινήτων, λόγω αθέτησης δανειακών υποχρεώσεων, θα είναι τόσο πολλοί που οι τιμές θα καταρρέουν από την υπερπροσφορά. Αν δεν υπάρξει κρατική παρέμβαση, τεράστιες περιουσίες θα αλλάζουν χέρια. Ωστόσο με τη δραχμή και τον πληθωρισμό στα ύψη οι συναλλαγές αυτές θα γίνονταν σε ξένο νόμισμα ή με χρυσό, πρακτική που επικρατούσε πριν από τη δεκαετία του '70 στην Ελλάδα.

Τι θα συμβεί με επενδύσεις σε χρυσό, μετοχές και ομόλογα;

Ο χρυσός θα μπορούσε να αναδειχθεί για ένα διάστημα σε μέσο συναλλαγών, ωστόσο θα επηρεαζόταν και αυτός από την ακραία μεταβλητότητα που θα πυροδοτούσε η κρίση στην ευρώζώνη στις αγορές εμπορευμάτων. Οι ήδη καταπονημένες αξίες μετοχών και ομολόγων θα μηδενίζονταν. Μεσοπρόθεσμα οι επενδύσεις σε μετοχές θα μπορούσαν να οδηγήσουν σε υπεραξίες, κάτι που έγινε στην Αργεντινή. Πραγματικά κερδισμένοι θα είναι όσοι έχουν στο χαρτοφυλάκιό τους ξένες μετοχές, οι οποίες είναι αγορασμένες σε ευρώ ή δολάρια και δεν θα χάσουν την αξία τους (χρηματιστηριακά θα διακυμαίνονται). Τα ομόλογα, εταιρικά και κρατικά, θα χάνουν τα 2/3 της αξίας τους καθώς θα δραχμοποιούνταν, ενώ άγνωστο παραμένει το τι θα γίνουν τα ομόλογα του EFSF που έλαβαν οι μετέχοντες στο PSF.

Στιγμιότυπο στη Βουλή το 2009: Σαμαράς - Ντόρα δίνουν τα χέρια. Ακολούθησε η διαγραφή της κ. Μπακογιάννη από το κόμμα και τη γαλάζια ΚΟ. Τώρα οι δύο αντίπαλοι αναγκάζονται να ξαναδώσουν τα χέρια ενόψει των νέων εκλογών

Οι δύο αρχηγοί φαίνεται να έχουν συμφωνήσει για σύμπραξη στις εκλογές, κάτι που αναμένεται να οδηγήσει σε αναδιάρθρωση τον χώρο της Κεντροδεξιάς με συνέπειες και στο μετεκλογικό τοπίο

Ασπονδοί σύμμαχοι Σαμαράς και Ντόρα

ΡΕΠΟΡΤΑΖ ΔΙΟΝΥΣΗΣ ΝΑΣΟΠΟΥΛΟΣ

Η αναμενόμενη σύμπραξη της ΝΔ με τη Δημοκρατική Συμμαχία οδηγεί σε αναδιάρθρωση του χώρου της ελληνικής Κεντροδεξιάς με συνέπειες, όπως αναγνωρίζουν στελέχη από τα δύο κόμματα και στο μετεκλογικό τοπίο. Το εύρος των αλλαγών που θα επέλθουν στον χάρτη της Κεντροδεξιάς μετά τη συμφωνία που φέρεται να έχει κλειδώσει είναι προφανές ότι θα εξαρτηθεί και από το αποτέλεσμα της κάλπης του Ιουνίου, αλλά σε κάθε περίπτωση η εκλογική συνεργασία εγκαινιάζει μια νέα περίοδο στις πολιτικές και προσωπικές σχέσεις του Αντώνη Σαμαρά με την Ντόρα Μπακογιάννη.

Εξ απορρήτων συνεργάτες των δύο μέχρι πρότινος μεγάλων αντιπάλων διαβεβαιώνουν ότι έχει ήδη προηγηθεί - αργά το απόγευμα της περασμένης Τρίτης - μια κατ' ιδίαν συνάντησή τους, όπου έκλεισε ουσιαστικά η συμφωνία. «Η συνάντηση δεν θα είχε γίνει αν οι πιθανότητες να καταλήξει σε ναυάγιο ήταν μεγάλες», επισημαίνουν.

ΤΟ ΣΑΒΒΑΤΟΚΥΡΙΑΚΟ. Η επόμενη συνάντηση Σαμαρά - Μπακογιάννη αναμένεται να γίνει υπό το φως των προβολών, ίσως και μέσα στο Σαββατοκύριακο, και θα επισημοποιεί την κοινή κάθοδο στις προσεχείς εκλογές. Κατά τις ίδιες πηγές, το πλαίσιο της συμφωνίας προβλέπει τη συνεργασία των δύο κομμάτων και όχι την απορρόφηση της ΔΗΣΥ από τη ΝΔ. Το κόμμα της κ. Μπακογιάννη θα συνεχίσει να λειτουργεί αυτόνομα και να εκπροσωπείται στην επόμενη Βουλή με όσα στελέχη της εκλεγούν μέσα από τα ψηφοδέλτια της ΝΔ, αλλά αρκετοί θεωρούν ότι μετά τις εκλογές η ΔΗΣΥ θα αποκτήσει ημερομηνία λήξης.

Ο βασικός όρος της συμφωνίας, που προβλέπει την αυτόνομη πορεία των δύο κομμάτων, φανερώνει σε μεγάλο βαθμό ότι ο πάγος ανάμεσα στην κ. Μπακογιάννη και στον κ. Σαμαρά δεν έχει λειώσει ακόμη. Στο τετ α τετ που προηγήθηκε μέσα σε κλίμα αμνηστίας, όπως λένε

οι ίδιες πηγές, επιβεβαιώθηκε ότι και οι δύο είναι πρόθυμοι να αλλάξουν σελίδα, αλλά η εκατέρωθεν καχυποψία που χαρακτηρίζει τις σχέσεις τους τα τελευταία 20 χρόνια θα χρειαστεί τον δικό της χρόνο για να υποχωρήσει.

«ΠΟΛΕΜΟΣ» ΑΠΟ ΠΑΛΙΑ. Παλαιά στελέχη της ΝΔ αναφέρουν ότι ακόμη και την εποχή όπου ο Αντώνης Σαμαράς ήταν το «αγαπημένο παιδί»

Το κλίμα αμνηστίας που επικράτησε στο τετ α τετ που είχαν οι δύο την περασμένη Τρίτη επιβεβαιώνει ότι ο πάγος στη μεταξύ τους σχέση δεν έχει λειώσει

του Κώστα Μητσοτάκη στη ΝΔ, την περίοδο από το 1984 έως το 1992, όταν ο μεσσήνιος πολιτικός ανέβηκε στην ηγετική πυραμίδα του κόμματος και στο υπουργείο Εξωτερικών, η σχέση του με την Ντόρα είχε διακυμάνσεις και ήταν εν τέλει προβληματική. Η κ. Μπακογιάννη εκείνα τα χρόνια ήταν διευθύντρια

στο πολιτικό γραφείο του πατέρα της, και συνεπώς ένα πανίσχυρο πρόσωπο δίπλα στον αρχηγό και μετέπειτα πρωθυπουργό, ενώ ο κ. Σαμαράς ίσως το πιο προβεβλημένο στέλεχος του κόμματος που βρέθηκε πολύ γρήγορα στην κορυφή της επετηρίδας των διαδόχων.

Η εικόνα αυτή ενίσχυσε την καχυποψία και έναν υπόγειο πόλεμο ανάμεσά τους, αλλά είχε αποφευχθεί μια δημόσια ρήξη. Το σκηνικό άλλαξε μετά

την αποπομπή Σαμαρά από το υπουργείο Εξωτερικών (Απρίλιος του 1992) για τους χειρισμούς

στο Σκοπιανό και τη δημιουργία της Πολιτικής Ανοιξης, που αποτέλεσε την αφετηρία για έναν ανελέητο πολυετή πόλεμο της οικογένειας Μητσοτάκη με τον Αντώνη Σαμαρά. Επί χρόνια ο κ. Σαμαράς αντιμετωπιζόταν από την Ντόρα Μπακογιάννη και γενικότερα από τους μητσοτακικούς της ΝΔ ως «προδό-

της» της παράταξης και «επικίνδυνος λαϊκιστής», ενώ με παρέμβαση του κ. Μητσοτάκη ναυαγούσε κάθε απόπειρα για την επιστροφή του στο κόμμα. Σκληρός ήταν ο πόλεμος και από την πλευρά Σαμαρά, ο οποίος είχε κινηθεί ακόμη και δικαστικά για τις ευθείες επιθέσεις από τον επίτιμο πρόεδρο της ΝΔ, ενώ ξιφουλκούσε με κάθε ευκαιρία κατά του «νεοφιλελευθερισμού» της Ντόρας.

Οι αντιστάσεις εκάμφθησαν από την οικογένεια Μητσοτάκη τον Μάιο του 2004, περισσότερο επειδή πατέρας και κόρη κινούνταν με την πεποίθηση ότι ο κ. Σαμαράς ήταν πολιτικά μια «ακυρωμένη περίπτωση». Οι απαξιωτικές αναφορές της κ. Μπακογιάννη για τον μεσσήνιο πολιτικό ήταν έως τότε συνεχείς, ενώ μεταξύ τους δεν υπήρχε κανένας διάυλος επικοινωνίας. Στο κενό είχαν πέσει και όσες προσπάθειες έγιναν από τρίτους για έναν συμβιβασμό. Από την άλλη πλευρά, ο κ. Σαμαράς, όπως παρατηρούν γαλάζια στελέχη, έβλεπε πίσω από πολλές καταστάσεις που αφορούσαν και τον ίδιο μια «συνωμοσία» των μητσοτακικών.

Η ΕΠΙΣΤΡΟΦΗ. Η επιστροφή του στην πολιτική σκηνή ξεκίνησε το 2004 από την Ευρωβουλή και η συνέχεια έδειξε ότι οι εκτιμήσεις της οικογένειας Μητσοτάκη έπεσαν έξω, ενώ εκτροχιάστηκε και ο σχεδιασμός της κ. Μπακογιάννη. Η μεγάλη μάχη τον Νοέμβριο του 2009 για το «δαχτυλίδι» του Κώστα Καραμανλή, η διαγραφή της τον Μάιο του 2010 για την υπερψήφιση του Μνημονίου και η ίδρυση της ΔΗΣΥ που ακολούθησε άνοιξαν ακόμη μεγαλύτερο ρήγμα ανάμεσά τους. Ο μεγάλος συμβιβασμός έρχεται μέσα από μία ακόμη κάλπη και, όπως λένε πολλοί στη ΝΔ, είναι αναγκαστικός.

Ο κ. Σαμαράς αγωνίζεται για την πρώτη θέση στις εκλογές της 17ης Ιουνίου απέναντι στον πολύ ενισχυμένο ΣΥΡΙΖΑ και χρειάζεται και το πενιχρό 2,6% της Ντόρας. Η κ. Μπακογιάννη, από την πλευρά της, διαχειρίζεται μια νέα εκλογική αποτυχία και τη δική της επόμενη ημέρα στην πολιτική σκηνή.

Αντιστέκεται προς το παρόν ο Καρατσαφέρης

Σκληρό μπρά ντε φερ εξελίσσεται στο κομματικό παρασκήνιο και για τη σύμπραξη της ΝΔ με τον ΛΑΟΣ. Ο Γιώργος Καρατσαφέρης εμφανίζεται να ανθίσταται, μετρώντας τις δικές του πιθανότητες για αυτόνομη επιστροφή στη Βουλή μέσα από τη δεύτερη ευκαιρία που δίνουν οι νέες κάλπες, αλλά βρίσκεται αντιμέτωπος και με το ενδεχόμενο αποσκίρτησης κι άλλων στελεχών προς τη ΝΔ, μετά τους κ.κ. Βορίδη και Γεωργιάδη. Σύμφωνα με πληροφορίες, στον προθάλαμο της ΝΔ βρίσκεται ήδη ο πρώην Βουλευτής της Α' Αθήνας, Θανάσης Πλεύρης, ο οποίος προτρέπει δημόσια τον κ. Καρατσαφέρη να ανταποκριθεί στο προσκλητήριο Σαμαρά, ενώ στο ίδιο μήκος κύματος κινείται και ο Κυριάκος Βελόπουλος (Β' Θεσσαλονίκης). Σε αυτόνομη κάθοδο επιμένουν άλλα στελέχη, όπως ο Κώστας Αϊβαλιώτης, ενώ ο εκπρόσωπος του ΛΑΟΣ, Γιώργος Κύρτσος, αφήνει μισάνοιχτο το παράθυρο της συνεργασίας, θέτοντας ως όρο την αυτοτέλεια του κόμματος: «Θα θέλαμε μια πολιτική πρόταση και όχι μια θέση πολιτικής απασχόλησης για τον Καρατσαφέρη ή τον Κύρτσο και αν υπάρχει βάση μπορούμε να το συζητήσουμε».